

Christoph Martin Burchard

**Programma Qvo Rector Academiae Rostochiensis Christoph. Mart. Burchardvs,
Med. D. ... Ad Instans Tempus Passionale, Civibus Academicis Serio Commendat
Vt Jesvm Christvm Tanquam Regem Nostrvm ... Venerentvr**

Rostochii: Typis Ioh. Iacob. Adleri, [1739?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1004028954>

Druck Freier Zugang

T. 512.

1739. Fasten.

~~A-1256. 251.~~

Q. 1739

PROGRAMMA

QVO

RECTOR ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS

CHRISTOPH. MART.
BVRCHARDVS,

MED. D. & PROFESS. P. O. FACVLTATIS
SVAE SENIOR

AD

INSTANS TEMPVS
PASSIONALE

CIVIBVS ACADEMICIS
SERIO COMMENDAT

VT

JESVM CHRISTVM

TANQVAM

REGEM NOSTRVM & SVMMVM SACER-
DTEM DIGNE VENERENTVR.

R O S T O C H I I,

Typis IOH. IACOB. ADLERI PRINC, ET ACAD. Typogr.

M. 1256 251

1465 250

Ræfens tempus, Cives Dilectissimi, quod Nobis magnum Redemptionis Negotium in memoriam revocat, me quoque officii admonet, ut de novo Vos alloquar: id quod eo lubentius nunc præsto, quoniam mihi in præfenti non res est, cum immorigeris, qui dissoluta Morum ac Legum disciplina, Academicam libertatem in licentiam vertunt, & in propria viscera, sive Concives suos, defæviunt; sed cum talibus, qui monitis aurem præbent, & suo obsequio venerationem Legibus restantur. Facitis hoc ipso, Cives, quod ingenuos adolescentes decet, & eo majorem gratiam apud Magistratum Academicum promeriti estis, quo magis prompta fuit, vitæ morumque emendatio; quæ ut constans nobis sit, cupimus omnino, ac speramus. Certe, quemadmodum æquitas postulat, ut publice hic laudes vestras profitear, sic vestrarum vicissim partium erit, hoc agere, & ita vestros mores componere, ne falsum, aut nimis facilem virtutum vestrarum videar egisse præconem. Itaque optamus, aut, si æquum est, a Vobis expetimus, ut publice appareat, Vos spem, de Vobis nuper conceptam, non implere solum, sed etiam superare velle. Præsertim hoc ipso tempore, quod nunc instat, quodque magnitudine ac dignitate vix sui simile habet. Magnum id merito prædicamus, cum respectu Personæ, cuius memoriam devote veneramur, cum respectu Rerum, quæ ab ipsa fuere peracta. De Magnitudine Personæ sponte Vobis, etiamsi levissime Christiana doctrina quis imbutus sit, constare posset; est enim ipse
Deus,

Deus, secunda Divinitatis Persona, ut propterea nullus mortalium, etiamsi ad summum gloriae mundanae, ac felicitatis fastigium pervenerit, cum ipso comparari queat. Hinc Viri Θεογνεῖσαι Veteris Testamenti, quoties de futuro Messia vaticinati sunt, admodum magnifice de ipso semper sunt locuti: ita enim ipse Davides, cuius filius tamen, secundum Humanam Naturam, Messias dicitur, Ps. XXIV. 7. Machtet die Ehre weit, und die Thüre in der Welt hoch, daß der König der Ehren einziehe. Wer ist derselbe König der Ehren? Es ist der Herr starck und mächtig, der Herr mächtig im Streit: Es ist der Herr Zebaoth, Er ist der König der Ehren. Sela.

Quemadmodum autem nullum dubium est, Messiam nostrum esse ipsum Dei Filium, & summum Deum, juxta Ps. II. 7. Der Herr hat gesagt: du bist mein Sohn, heute hab ich dich gezeuget, heische von mir, so will ich dir die Heyden zum Erbe geben, und der Welt Ende zum Eyenthum: Sic facile apparet, non in hisce locis sermonem esse, de Regno sive Imperio mundano, sed de Spirituali. Nam quamdiu inter mortales quondam degit Messias, Regiam non affectavit dignitatem, potius sollicitè eam vitavit: cum enim agnosceret, populum hoc agere, ut Regem se crearent, secessit in montem, seque abscondidit, ut Johannes testatur Cap. VI. 15. Exieruit equidem aliquoties, Hierosolymis potissimum, suam Majestatem, Ingressum Triumphantem ibidem instituens; nam & jubebat pullum asinum sibi adduci, non precario, sed Summi Imperantis instar, quia isto indigeret; præterea omnis multitudo more Regio eum excipiebat, vestimentis frondibusque viam sternendo, per quam vehebatur; omnium animis subito ad obsequium pronis; quod non fortuito, multo minus præmeditato tot millium consensu, ac conspiratione prævia, factum esse. quis est, qui non perspicit? fatendum potius, divina præpotenti virtute omnes ad cultum ac venerationem, Majestati supremæ debitam, abreptos quasi fuisse, ita ut etiam Divino Spiritu agitati proclamarent: Hosanna dem Sohne David, gelobet sey, der da kommt im Nahmen des Herrn, Hosanna in der Höhe. Math. XXI 9. Imo, quod longe majus videtur, solus, quotquot in area Templi aderant nundinantium greges, fatali terrore percussos, exturbavit: non enim in unius hominis viribus hoc situm esse, facile agnovere Pharisei, & propterea ex ipso exquirebant, quamam virtute hæc perageret? Aus welcher Macht thust du diß? oder wer hat dir die Macht gegeben? Luc. XX.

Quamvis autem ex his, tanquam evidentissimis documentis, non possimus non agnoscere Divinitatem Jesu Christi, nihilominus, cum hanc ipsam, sub Humana Natura reconditam, ordinarie velaverit, sufficienter indicavit, non mundanae gloriae eum studuisse, nec terrestre Regnum erigere voluisse, sed Spirituale, cui partim in militante, partim in Triumphante Ecclesia, tanquam Dominus Justitiae nostrae, & Rex gloriae praesideat, uti Oracula divina. Jerem. XXIII. 5. 6. Luc. I. 32. 33. edocent. Non solum autem aeternum hoc Regnum esse debet, sed & magnum ac latissime diffusum, Magnitudini Regis respondens, quemadmodum Prophetae Veteris Testamenti id praedixere, veritatem vero vaticinii eventus probavit: Jesaias namque C. XLIX. 6. Deum introducit ita differentem: *Es ist ein gezringes, daß du mein Knecht bist, die Stämme Jacob aufzurichten, und das verwahrlosete in Israel wieder zu bringen, sonder ich habe dich auch zum Licht der Heyden gemacht, daß du seyst mein Heyl, bis an der Welt Ende.* vid. & Esaia L. IX v. 6. 7. Haec Prophetia, Cives, a septendecim seculis impleta, in hoc tempus perdurat; Exterdit enim se hoc Regnum per omnes totius mundi gentes, sub tenebris Ethnicismi quondam viventes, ut nunc paucae regiones sint, quae Christum tanquam Dominum suum non venerentur, aut ad quas radii Evangelicae lucis non pervenerint; modo non aliqui in plena meridie caecitare mallent, tenebras Luci adhuc praefereutes. Cum ergo & Nobis, Cives, Paganismi nebulis quondam involutis, haec felicitas contigerit, ut plena Evangelica Luce nunc fruamur, ad nos primario pertinere putemus, illud Davidis Ps. XXIV. 7. supra adductum, ut patentibus portis aditum in suum Regnum inveniatur Rex Regum, Dominus Dominantium, non magna pompa, sed devoto ac pio animo excipiendus. Pateant aures & corda vestra Salvificae ipsius Doctrinae, nec indureamus pectora Nostra, sicut olim Judaei, cum Regium Ingressum illic celebraret; nec ad lachrymas eum adigamus, uti olim gens ista fecit in propriam suam perniciem, ad fatale illud, ac tragicum usque excidium, pervicax, ne aliquando similia cum ipsis experiamur fata, & loco Evangelicae Lucis, quam contemptam habuimus, spissis Atheismi, vel Fanaticismi involvamur tenebris. Utriusque semina hodie abunde disseminantur, haec aperte, ista vero tecte, Philosophiae Sublimioris magnifico nomine inerrata. Nec in hisce terris horum praecones deficiunt, etiam hic audacius Fanatica dogmata

mata propugnantes, postquam id sibi licere, male sana rabies persuasum voluit, in veram Evangelicam Doctrinam mordaciter desavens, ut dubius Auditorum animus & in incerto fluctuans, anxiusque, eo felicius novis commentis, ac doctrinæ lenociniis captus, in deviarapiatur. Certe si istas vulpeculas audias, quotquot Verbi Divini Ministros Mecklenburgum huc usque aluit, quotquot Rostochium habuit Theologiæ Doctores, ac purioris Doctrinæ Propugnatores, Luce Evangelica fuere destituti; de se ipsis vero persuasum volunt, quasi novum Lumen nobis nunc demum accendant. Ast linquamus istos sinistro suo fato: veniet enim, si Deus pro Nobis, aliquando tempus, quo desavire tandem discant.

Vidistis ergo mecum, Cives dilectissimi, Magnitudinem JESU CHRISTI, quippe Dei Filii, ejusdem cum Patre Cœlesti dignitatis, nam & humanam Christi Naturam ita elevavit Pater, ut omnia ipsi subjecerit, jusseritque, ut ad ejus Nomen omnium genua flectantur. Ordo nunc postulat, ut perveniamus ad Magnitudinem Rerum, quæ ab ipso fuere peractæ. Venit autem in hunc Mundum Messias, ut Genus humanum, quod suis peccatis vindictam Divinam in se armaverat, ne æterna quidem damnatione exsatiandam, ab hac liberaret pœna. Nam postquam primi Parentes, post lapsum, Imagine Divina orbat, affectuum tyrannidi, pravisque cupiditatibus se obnoxios reddidissent, non poterant sobolem procreare origine sua meliorem, facilius autem deteriorem, uti id statim ex exemplo Caini apparebat. Itaque peccatorum seminium ab Adamo latissime propagatum, omnes omnino homines Summo Numini æqualiter invisos reddidit, omnes æqualiter culpabiles, ut nemo, etiamsi justissimum, aut sanctissimum se reputet, æternæ damnationis pœnam effugere possit. Nulla ergo miseris mortalibus unquam reconciliatio, cum Divino Numine speranda, nisi satisfactum, & quidem plenarie esset Justiciæ Divinæ. Huic autem satisfacere, non in nostra erat potestate: nam etiamsi omnia peragere studeamus, quæ nobis competunt, imperfecta tamen sunt omnia opera nostra, ut fateri cogamur, justitiam nostram esse instar sordidæ vestis, & servos nos esse minime frugi, uti Salvator noster loquitur, Wir sind unnütze Knechte, wir haben gethan was wir zu thun schuldig waren. Si autem ipsa bona opera nullam merentur gratiam apud Patrem Cœlestem, multo minus sufficiunt, ut compensent, aut expungant crimina nostra, quibus injurii Sumus in Sanctitatem, in Justiciam

divinam. Nullum ergo conscientiae afflictæ, & abyssi furiis agitatae supererat solatium, nisi Mediatoris vices in se suscepisset ipse Filius Dei. Solus enim Deus, Humanam Naturam recipiens, sufficiebat, ut Deo irato & vindictam, justitiæ suæ convenientem, postulanti, satisfaceret. Ast magni ipsi constitit hoc Mediatoris officium, non enim auro aut argento redimi a pernicie sua poterat genus humanum, sed sanguine & morte cruenta expianda erant piacula, a nobis commissa. Homo peccaverat in Majestatem divinam, ergo homini moriendum erat. Itaque necesse erat, ut Messias noster Humanam indueret Naturam, sive ut ex Divina & Humana Christi Natura unus constitureretur Mediator Θεανθρωπος. Deus enim mori non poterat; nudus homo vero, etiamsi sanctissimus fuisset, non sufficiebat, ut univrsam genus humanum redimeret, aut peccata illorum deleret. Itaque Θεανθρωπος requirebatur, Summus Sacerdos, qui se ipsum in Sacrificium offerret, atque insons ipse, pro fontibus mortem, eamque non minus ignominiosam, quam acerbissimam perferret. Et nem solchen Hohen-Priester musten wir haben, der da wäre heilig, unschuldig, und gerecht, und höher denn der Himmel ist. Ebreor. VII. 26. Consensit vero ipse Pater Cælestis in hanc Satisfactionem, & Filium unigenitum, dilectissimum, in victimam concessit, ut suam vindictam in eum exerceret, omnemque iram in illum effunderet, toti mortalium generi alias debitam, ac destinatam. Er ist umb unser Missethat willen verwundet, und umb unsrer Sünde willen zuschlagen. Die Straffe liegt auff ihm, auf daß wir Friede hätten, und durch seine Wunden sind wir geheilet, Jesaiæ. C. LIII. 5. Non autem solum ab æterna damnatione nos liberavit, Filius Dei, sed etiam effecit, ut Deus reconciliatus nobis sponte ignosceret, imo non ignosceret tantum, sed jus Adoptionis quoque nobis tribueret. Hoc Adoptionis negotium nobis confert omnia bona, quibus cælitres fruuntur. Quæ quamvis in futura demum vita nos manent, spe tamen præcipiuntur, non vana, non dubia, sed certa, infallibili, ipso Spiritu Sancto fiduciam in nobis accendente, ut cum Apostolo ad Rom. Cap. VIII. 16. proloqui possimus: derselbige Geist giebt Zeugniß unserm Geist, daß wir Gottes Kinder sind. Sind wir denn Kinder, so sind wir auch Erben, nemlich Gottes Erben, und Mitt-Erben Jesu Christi. Mirandum vero, Cives, est hoc Reconciliationis Mysterium, omnem humanum captum superans, ac pe-

nitus

nitus stupendum: nam cum Filius Dei æque graviter ac ipse Pater Cœlestis, & Spiritus Sanctus, ab hominibus læsus sit, eodem quippe Sanctitatis ac Justitiæ gradu gaudens, incomprehensibile sane est, quomodo is pro pessimis mortalium tristissimum mortis ac martyrii officium in se suscipere potuerit, aut voluerit? Sed vicit superabundans ipsius amor, ac inter justiciam ac perditos mortales intercessit, remedium subministrans, quo & hisce succurreret, & suæ satisfaceret justitiæ. Hinc Paulus Rom. C. V. 8. Darum preiset Gott seine Liebe gegen uns, daß Christus für uns gestorben ist, da wir noch Sünder waren. it. Joh. Cap. III. 16. Also hat Gott die Welt geliebet, daß Er seinen Eingebornen Sohn gab, auff daß alle, die an Ihm gläuben, nicht verlohren werden, sondern das ewige Leben haben. Qui magnitudinem hujus amoris perpendere aggreditur, facile inveniet, se idem agere, ac si profunda maris perlustrare niteretur. Nam etiam si unum alterumve exemplum adduci posset, quod quis pro amico, quem insigniter amavit, mortem perferre voluerit; pro inimico tamen mortis supplicium lubenti animo admittere, res sine exemplo erit. Miramur ergo, Cives, eo magis amoris hujus magnitudinem, quo minus mente eam satis capere valemus; Perpendamus, quantum nos amaverit, ut ad mutuam amorem incitemur, sine quo Deo placere non possumus. At, quod dolendum merito, tanta plerorumque hominum vel imbecillitas est, vel negligentia, aut naturalis pravitas, ut magnitudinem hujus amoris, quod Deus ipse se in victimam offerre voluerit, ut nos sibi reconciliaret, digne satis æstimare nesciant, aut nolint; sive quod ipse animus jam a teneris superficiali hujus doctrinæ cognitione imbutus, in ipsa acquiescat, & dum toties eadem audit, quasi exfatietur; sive quod homines natura magis propendeant in ista, quæ sensibus blandiuntur, quam in ea, quæ pia ac serâ meditatione æstimanda sunt, & propterea hæc negligant, despiciantque, illa vero primario cupiant, exoptent, meditentur. Plerique certe mortalium plus dulcedinis hauriunt, & magis lætantur, si forte per hæreditatem, aut favorabilem judicis sententiam insigne bonorum augmentum sortiantur, quam ex meditatione sacra, quod Filius Dei pro ipsis passus, ac mortuus, ex Satanæ compedibus eos liberaverit, & hæredes fecerit Regni cœlorum. Plerique etiam beatos plane se æstimant, si accessum ad favorem Principis, aut Regis inveniant, & in horum servitio vitam degere possint, cum tamen hæc felicitas, dubia, fluxilis, ac caduca sit, & propterea cum servili metu continuo juncta; quod autem a Christo redempti aditum habeant ad gratiam Patris Cœlestis, quod Filii sine Summi Numinis, quod hic honor, & quæ

quæ exingit profluunt bona, constantia sint, æterna, veram animi tranquillitatem afferentia, & propterea mundanis omnibus præferenda, hoc plerumque frigidus animo audiunt accipiuntque, certe vix commoventur, ut in mutuum amorem exardescant; nisi variis miseris & corporis afflictionibus, aut conscientie inquietæ tortura, incitati, tandem respicere discant, & refugium sibi quærant, ad Christum crucifixum, unicum omnis solatii fontem, sine quo nulla animi tranquillitas, nec vera felicitas unquam speranda. Vult enim Deus, ut omnibus recte consulatur, *Er wil daß allen Menschen geholfen werde.* 1. Timoth. II. 4. adeoque, quem indulgentia ac beneficiis commovere nequit, ut ad frugem redeat, plerumque asperioribus remediis coercere, ac reducere in ordinem, aggreditur.

Mature ergo, Cives, Corda vestra præparate, ut digne recipiatis Regem Vestrum, non amplius cruci affigendum, sed plena Majestate ad dextram Patris sedentem: nam quamvis memoriam acerbissimæ in Calvaria mortis quotannis repetamus, ne unquam in oblivionem veniat, quanti constiterit ipsi Redemptionis illud negotium, non tamen necesse est, ut cum Papicolis Christum semper de novo in sacrificium offeramus, quemadmodum isti in celebratione Missæ id persuasum volunt; Christus enim semel in victimam se exhibens, universum genus humanum sibi suo sanguine redemit. *Denn mit einem Opffer hat Er in Ewigkeit volendet, die geheiligt werden.* Ebreor. X. 14. it. *Er ist einmahl in das Heilige eingegangen, und hat eine ewige Erlösung erfunden.* Nunc itaque ad Patris dextram sedens, eademque gloriosa Majestate gaudens, non indiget nova Satisfactione, pro istis, qui nunc vivunt, aut quos futura demum producet ætas; nam etiam horum peccata ante tot secula jam expunxit, & ipse ea nobis remittit sponte, iudex aliquando futurus totius universi. Ast necesse est, ut in fide salvifica delicta nostra, in ipsum rejiciamus, & nos ipsius merito, ipsius justitia involvamus, & quod quam maxime necessarium, ut ab istis in posterum nobis caveamus. Non enim remissionem peccatorum obtinet, qui in iisdem pertinax perseverat, propterea vel acerbioris disciplina, quam Deus ipse plerumque præparat, in ordinem cogendus, vel, si ne hac quidem coerceri se patitur, tristiori fato tandem reservandus. Cavete ergo Vobis, Cives, nec Corda vestra indurate, sed aures præbete salvificæ doctrinæ, quam præsentis tempore vobis exponent Animarum Curatores, Vigilantissimi, Fidissimi. *Heute, heute, so Ihr seine Stimme hören werdet, so verstocket eure Herzen nicht.* Ebreor. IV. 7. *Gott aber sey Ehre in der Gemeine die in Christo Jesu ist, zu aller Zeit, von Ewigkeit zu Ewigkeit. Amen.*

P. P. Sub Sigillo Rectorali!

Anno. M DCCXXXIX. Die VIII. Febr.

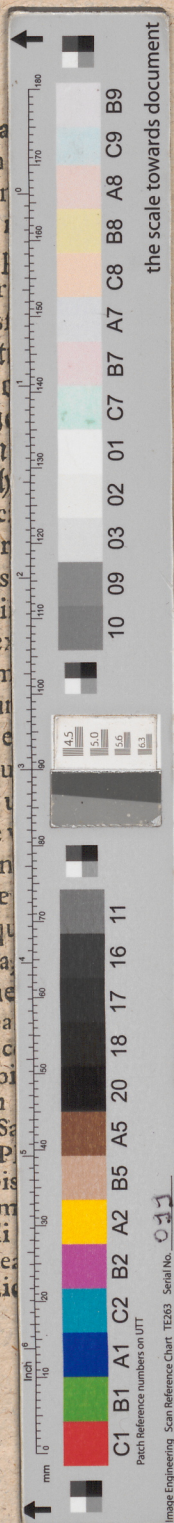

nitus stupendum: nam cum Filius Dei æque graviter a
Cœlestis, & Spiritus Sanctus, ab hominibus læsus sit. eodem
Ætatis ac Justitiæ gradu gaudens, incomprehensibile sar
modo is pro pessimis mortalium tristissimum mortis ac
cium in se suscipere potuerit, aut voluerit? Sed vicit sup
ipius amor, ac inter justiciam ac perditos mortales inter
dium subministrans, quo & hisce succurreret, & suæ satis
ciæ. Hinc Paulus Rom. C. V. 8. Darum preiset Gott
gegen uns, daß Christus für uns gestorben ist, da wir ne
waren. it. Joh. Cap. III. 16. Also hat Gott die Welt ge
Er seinen Eingebornen Sohn gab, auff daß alle, die an
ben, nicht verlohren werden, sondern das ewige Leben h
magnitudinem hujus amoris perpendere aggreditur, fac
se idem agere, ac si profunda maris perlustrare niteretur
iamsi unum alterumve exemplum adduci posset, quod quis
quem insigniter amavit, mortem perferre voluerit; pro ini
mortis supplicium lubenti animo admittere, res sine ex
Miramur ergo, Cives, eo magis amoris hujus magnitudinem
mente eam satis capere valemus; Perpendamus, quantu
verit, ut ad mutuam amorem incitemur, sine quo Deo place
sumus. Ast, quod dolendum merito, tanta plerorumqu
vel imbecillitas est, vel negligentia, aut naturalis pravitas, u
dinem hujus amoris, quod Deus ipse se in victimam offerre
nos sibi reconciliaret, digne satis æstimare nesciant, aut n
quod ipse animus jam a teneris superficiali hujus doctrinæ
imburus, in ipsa acquiescat, & dum toties eadem audit, qu
tur; sive quod homines natura magis propendeant in ista
bus blandiuntur, quam in ea, quæ pia ac serua meditatione
funt, & propterea hæc negligant, despiciantque, illa vero prima
exoptent, meditentur. Plerique certe mortalium plus dulc
riunt, & magis lætantur, si forte per hæreditatem, aut favorabi
sententiam insigne honorum augmentum sortiantur, quam
tione sacra, quod Filius Dei pro ipsis passus, ac mortuus, ex Sa
pedibus eos liberaverit, & hæredes fecerit Regni cœlorum. Pl
am beatos plane se æstimant, si accessum ad favorem Principis
inveniant, & in horum servitio vitam degere possint, cum tam
licitas, dubia, fluxilis, ac caduca sit, & propterea cum servili
tinuo juncta; quod autem a Christo redempti aditum habe
tiam Patris Cœlestis, quod Filii sint Summi Numinis, quod hi

the scale towards document